

kedik, meg felelősség, nem érdekel semmi ellenérv, az a halál, ha nincs gyereke egy nőnek, nem? Hát én meg nő vagyok. Még azt is elmondom így neked, hogy el fogom kényeztetni, mint az unokatesóm a Pannikát, és nem érdekel, ki mit mond majd, lesz-rom, mindene megszűnik az én Pannikámnak, vagy hát nem Pannika, mert nem az lesz a neve, attól az egytől nem kell félnie, hogy nem lesz meg mindene. Nem Pannika lesz, úgy fogják hívni, ahogy én akarom majd, a leszületni akaró lélek fentről, az égből, nem tudom, honnan, az anyának súgja meg, mi legyen a neve. A lélek, mielőtt lejönne a hasamba. A testével együtt. Ezt olvastam valami komoly helyen, és el is hiszem, érzem, hogy ez így van, sose becsüld le, amit egy nő érez, viszont addig így nem kérdezem meg a lélekgyerektől a nevét, míg nem lesz aktuális a probléma, amíg nincs bennem, minnek idegesítem magam, lánynév, fiúnév, érted. Te mit szólnál, ha a csajod így ilyeneket nyomna neked? Ja, és mindenképpen kedden akarna szülni, ilyen kizárásos alapon, mert a hétfőt azt így abszolút nem szeretem, a szerda meg olyan ólom, ólomlábú, ólomszerű, nem tudom, hogy mondjam ezt jobban, a csütörtök messze a legunalmasabb, és van még a hétfé, de a hétfé az hétfé, a péntekre meg a szombatra értem, ezek bulinapok, nem normális szülőidő egyik se. A vasárnapot már nem számítom hétfégének, az már semmi, az már az se, az alvós dolog, kuka, valahogy az egész ilyen beteg, vasárnap még a Duna is lassabban folyik. Úgyhogy marad a kedd, és este, ha lehet. Biztos butaságnak tartod ezt így intellektuálisan, de én úgy vagyok vele, talán költő lenne a gyerekem, ha akkor születne, kedden este, én sugallanám neki közben ezt a Mallarmé-dolgot, amíg nyomnám, ne kérj több vodkát, tényleg ne kérj nekem, maximum egyet még, többet abszolút ne, nem akarom elveszíteni így a fonalat.

Imre Flóra

„SOUS LE PONT MIRABEAU”

így váltja egymást gyönyör fájdalom
bolond vagy gyermek vár örök ígére
higany-hideg hullámok a folyón
naparanyozta zöld szemed emléke

az idő elmegy én meg itt maradtam
mi erőszakosabb víz vagy remény
a reménytelenség fut el alattam
zuhantam már emlékszem egyszer én

nem egyszer így változik fent s a lent
emlékre emlék vajon ki zokog
közel közel hogy határt nem jelent
se bőr se hús közös szinapszisok

hártyáin magasfeszültség szikrája
minden örömmel fájdalom az ára